Αγνώστου (δέχοντος φαίνεται να μη γνωσθη το όνομ άθ[illegible]

Υμνος εις τον [illegible] 1918

Της Ήρας και του Δία γυιε, απαθαμάχητ' Άρη,
της καρτουσύναις σου να σου, δός με, θεέ τη χάρη.
Χαῖρε που σκόρπισες πάντου την αποθαστασία,
χαῖρε που γέμισες τη γη καϋμους κι' απελπισία.
Χαῖρε, που ανασήκωσες διχόνοιαις η πάθη,
και γέμισ' η ζηρα νεκρους η του γιαλου τα βάθη.
Χαῖρε που περικάλεσες μεν τα νεκροταφεία
θέχναις τραθους, περιθιωμους, [illegible] γραφεία.
Χαῖρε που άγρυπνος γυρνας τη νύχτα τα σοκάκια
και με τα δυο τα χέρια σου σκορπίζεις τα φαρμάκια.
Του νθαβουλιου το χθύπημα, [illegible] το βήξιμο σου
και η βοη του κανονιου ο ανατεκαζμός σου.
Χαῖρε που χώραις η [illegible] ακουν το προστάγμα σου,
ρημάζεις έθνη η χωρια με κάθε μεγγρισμα σου.
Χαῖρε, τ' αφίνεις μόθοσρα και κόφτεις τα βλαστάρια
χαῖρε που γέρους ζησμονας, η δάφτεις παιδιακάρια.
Χαῖρε που άπορα παιδια κι' εκαθομμύρια χήραις
για τους γονεις τε βλαστημουν, τους παίδεψες η πήρες.
Χαῖρε που κι' τα μάθια σου βγαίνει φωτια η λαύρα,
έκαψες την κοπέλλαις μας, και φόρεσαν τα μαύρα
Ω βρυκολάκοι δαίμονες, Νεράϊδες η τριχτα
να ψάλαι βοηθητε με της γης τη δυστυχία

Χαῖρε τοῦ δεν ἀπόμενε ὁ αὐτὴν ἐδω τὴ σφαῖρα
τοῦ νὰ μὴν ἔχῃ τὸ σέρατο, παῖδι καμμία μητέρα.
Χαῖρε τὸν Κωτσο πόκλησες τὰ τέσσερα νιουβάρια
καὶ χάσανε οἱ Γοινδιάναις τὰ ξένα παλληκάρια.
Ἀπ' ὅλα ποιὸ παράξοχο τὴ φύσι τὴν αἰώνια,
τῆναι νὰ κάθεσαι κρυφὸς, τὰ ποιὸ ὡραῖα χρόνια.
Φεγγάτα χρόνια ἀξέχαστα, μὲ πόνο συλλογιοῦμαι
τὴν προηγούμενη ζωὴ πότε θὰ ξαναβροῦμε.
Τί πάταις τρώγαμε γλυκαῖς, ἀφράτοι μπαλλαβάδες,
ριζόφαλο ἢ μαλεμοῦ, μὲ φύσι παράδες.
Θέσι ψηλὰ τὸ θέατρο, πενθάγροσο κρατοῦσες,
Πρωΐ τὴ Πόλη πήγαινες, κι' ἀνήμερα γυρνοῦσες.
Ὡ ἐξόχαις ὀλόδροσαις θέλω νὰ σας ρωτήσω
τὰ πράσινα χορτάρια σας πότε θὰ τὰ πατήσω.
Χαῖρε τοῦ χάθηκε ὁ φίδες τὸ κρέας τὸ κασέρι
καὶ τὶ νὰ πάρη ὁ κάθος φαγώσιμο δὲ ξέρω.
Χαῖρε τοῦ πιάσαμε τενὴ μὲ τὰ κουκκία φιλία
καὶ φάβα μόνο τῆς γιορταῖς τρῶμε γιὰ ποικιλία.
Ὁποιος πολλὰ κρασὶ ρακὴ, μὲ τοὺς παράδες παίζω
δυὸ λίραις τοῦ Παπάζογλου ἔχω τὸ πεθυμεῖ.
Ἀκρίβεια ἢ τὰ λάχανα δυὸ γρόσια ἕνα πράσο
Κι' ὁ Γεπργιάδης πούλησε τὸ ἕνα τοῦ τὸ ράσο.
Χαῖρε τοῦ ἡ μητέρα μου τὰ ροῦχα μου μπαλόνο
δεν μὲ ἔμενε ἀμπάλωτο, κανένα πανταλόνι

Ὕμνος τον πόλεμο.

Χαῖρε ὦ αργὸ θης Σεβαστης να φίνῃ θο φίτάν
Εφθα ο κάδες νθόξικο τα ἔξοδα δεν φθάνῃ.
Χαῖρε σου ἐμαθαίωσες ἐπιθυμίαις χιλίαις,
ἡ ἔχασαν ἡ ἀνεβγαλίαις θο βαλ. τ θαις καθρίγλιαις.
Χαῖρε σου καθαδύκασες θο Τζάρθα θην ἔρτα
να μάθεθας τὸ κασηλτο, σου ὁποιος θύχῃ κσαίνῃ
Πληγώνῃ οι τη μοναξια, η ἀθυχ Ευδοξία,
για θυθο κάθε Κυριακη, σάγῃ την Εμμηνοτα.
Η Αρίστη ο δασκάλισσα θοσβάλια αγράφῃ
Κοτοῦμι νέο αὐ αυθα η σάρσαις Φοικάζει.
Χαῖρε σου ἐκαμες γνωτο θο Αλεξθεν, θο Πυζάνθι
Το Μπρεπλιτόφοκι, θην Γκόριθσε θο Υπρ η θο Αβάνθι.
Εν ὁσῳ ζη ο ἀνθρωπος θι πράμαθα δεν βλέσει!
Ο Τσενθιανος ὁ Νθίλιλι να γραφ αὐ θο Χαλέσι!
Κατάρα τα βασίλλα, καθάρα τοι παθρίδες
αφ ου δεν ἔχῃ ο καφφετοης ο Σουρος πυτερήδες.
Το μεγαλήθερο κακο τον Κόθσο ἔχῃ γίνῃ
να περιμένῃ ἀθελα τα οσηθι θην Ειρήνη.
Χρῆτο η Νίκο κι Ἄγγελε Κλεόβλε λεβένθη
ἔχουν η Βολαπόθρυσαις η θα θαλάνια γλένθι;
Δυσσέα μου γλυκύθαθε Δυσσέα παιναλένε
Η προζενήθρες θα πολλα χαρίσμαθα σου λένε.
Σθο Κώθον θα ρωθήμαθα δέλω να απανθήσω
με θα κοντα μου θα κυαλα να θον παρηγορώσω.

Ύμνος τον πόλεμο.

Ύστ' όσο θέλος να θρεβας με ήσυχο κεφάλι
Τι να θον κάμης θον παρα, για σας δηλεύον άλλοι.
Χωρις λαθέρνα χόρευε, χωρις αστρα γέλα
κι αν θέλης αφς θον Κασασμα, η το χωριό μας έλα.
Μπορούσες Κυριακη ναρθης, να φυλης θη Δευθέρα.
αφ' ου χορέψης η χαρης του Μάθου θη βεγγέρα.
Φεγγάρι μου θα μυτικα εσυ θα ξέρος όλα
Πές με κρυφα, θον Κωθσο πια θον μάγεψε καρίολα;
Πέννα μου τάσου μια τιγμη, γιαθι απο θη ξάλη
σαν θο καλάνι έγινε θο κόσμο μου κεφάλι.
Χαιρε του δεν θαξιωθω θην θελικη θη νίκη
του σαν εμας θην λαχθαρου και τη θεσσαλονίκη
Ω. πως αλλάξον οι καιρος τον κόσμον εδω κάθω
Εβραιοι Τουρκοι η Γωμηοι εγηναν άνω κάθω
Ο κόσμος πολλίσθηκε θέσσερα χρόνια θώρα.
Ολαις θου κόσμου η φυλαις ενώθηκαν τη χώρα
Ξθης κέρα Δόμνας μια κανθαμ, θόχο κρυφο καμάρι
του μπόρεσε η έξυπη Τουρκο γιαθρο να πάρη.
Χαιρε του έκαμες μικθα θα πλοθέρα σχαλρα
για νάχη θο προσωπικο ταις σχέσοις ευκολία.
Οικονομία γίνεθαι μεγάλη τα θαμπρα.
η θη σπουδη καλλήθερη θην καμν η γνωρικία.
Δασκάλοι η δασκάλισσαις το διάλλυμα γλενθίζον
η θα κακόμοιρα παιδια, μ' οξάλαις βασανίζον

Ὕμνος τον πόλεμο.

Όλα θα ισοσύλλαβα, πολλήγονε σε ῑνος
έχον θο δίχρονο βράχυ, εξον απ θο καρκῑνος.
Το αλλ' αυξάνεται σε η. Παρωχημένος χρόνος!
Θυ μοι, θου σοι η θυ θινας, εγκλίνεται ο θόνος.
Ξλαστα θα Αρχιγένεια θρεκι χρόνους καρθερῦνε,
θυς θιμημένυς θοίχυς θυ αράχναις θυς κενθῦνε.
Ευρώπη και Αναθολη τερήθηκαν θα φῶθα
πυ θα μεταλαμπάδευσαν Αρχιγενίδες πρῶθα.
Το θαῦθα γράφεθαι με υ, μα θο Δαβίδ με βῆθα,
και η κινηθοποίησις με εν ξευγάρι ῆθα.
Τι ον' αληθινη σπουδη δεν εννοῦθαι μόνο,
και με θα δέκα δάχθυλα δασκάλοι σας μυνθλόνυ.
Δασκάλισσαις θο πυξ και λαξ τῆναι θο καύχημα σας.
Θα βηξ νυξ θρῖξ μυς ρις πους χους έχεθε τόλισμα σας.
Αστρα περιεδικα, θερῶναις εφημερίδες.
Δεν έχον η σολύξερες η όσιαις Ζαποίδες.
Ο κρύος Μεφιτοφιλης, Ζαταν κ' Εμπρος δεν βγάζει
η ψύχρα παῦ η φοβερη, κ' η Πόλη ησυχάζει
"Απ' όλα" για θο έθνος μας μονάχο συ δηλεύος
και για θο μέρος μαλακο χαρθι μας προμηθεύας.
και θῶρα πριν θυς τίχυς μυ το φάκελλο να κλόσω
θα Νέα θης πατρίδος μας δεν θέλω να θ' αφήσω.
Την Εκκλησία θυ χωριυ κορίθσια θην πατρέψαν
σφυγγάρισαν θα μάρμαρα, η θην νοικοκερέψαν.

Ύμνος του πόλεμο.

Κανθήλες ή φανίσματα, δεν έχουν πια λεπέδες
και για να φθύνη ο λαός, βάλανε θενέπεδες.
Τα γυναικάρια δεν μπορούν επάνω να κλούνε,
να πουν για πλύσαις η κλεψίαις η να καθηγούνε.
Επιγραφη επρέπασαν "Οποία θα φλαρπός
ή άρθη ο παππας μι ο έφορας, θα θην θιμωρηός."
Ένα κορίθοι πρόκηθαι μπεραμπέρικο ν ανοίξη
το μέλλον μι άλλο θι θα δίουν τα μάθια μου θα δίξει.

Ύλη Αθημακοπόλου

Σαλσάριες 1916.

Βεβαίως [illegible] θο [illegible] όνομα θα [illegible]
[illegible]